

ISBN 978 90 00 40125 3

ISBN 978 90 00 40126 0 (e-book)

NUR 285

© 2026 Van Goor

Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

www.bestofyabooks.nl

www.mijkepelgrim.nl

Tekst Mijke Pelgrim

Omslagontwerp Saskia Janssen

Omslagbeeld © iStock

Zetwerk Mat-Zet bv, Weesp

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

And indeed there will be time

To wonder, 'Do I dare?' and, 'Do I dare?'

– T.S. Eliot, 'The Love Song of J. Alfred Prufrock'

Als het leven zo lang duurt, dan is de tijd niet zoveel waard

– Big2, 'Het Goede Leven'

DEEL 1

DE MASAI DROPPEN HUN JONGENS
MET ZO ONGEVEER NIETS IN DE BUSH

‘Kijk nog maar eens goed om je heen. Je hoeft maar twee keer met je ogen te knippen en dan is dit allemaal voorbij.’

Het was eind augustus en de eerste schooldag van ons laatste jaar. We zaten met vijf klassen in de aula, te luisteren naar het onvermijdelijke introductiepraatje van die vrouw die onze afdelingsleider is. Ik zat ergens achterin, met Cedric, Moessie en Van Deef naast me, zoals altijd. Om ons heen zaten onze jaargenoten in bermuda's, shorts of zomerjurkjes, met bruinverbrande gezichten en in een enkel geval een milde kater. Zomervakanties zouden moeten duren tot de zon stopt met schijnen en dat was nog niet nu.

De halve aula begon met zijn ogen te knippen, maar er gebeurde helemaal niets.

Natuurlijk niet.

We moesten nog steeds dat ellendige profielwerkstuk schrijven, een dikke stapel toetsen maken en in mei strijden voor de eindexamens. En om te beginnen moesten we ook de rest van het verhaal van die vrouw aanhoren.

Cedric had niet met zijn ogen geknipperd. Hij hing naar achteren en pakte nog even een powernap mee, voordat we zo naar het sportveld moesten voor de al even onvermijdelijke startactiviteit. Waarschijnlijk was hij nog brak van gisteren, toen we met een groot deel van De Machine onze laatste vakantieavond hadden gevierd in De Perenboom.

Cedric was weer Cedric geweest. Hij had met drie baco's in zijn donder en 'Sex Bomb' van Tom Jones als achtergrondmuziek op zijn handen over de bar gewiebel: zijn t-shirt over zijn hoofd, zodat zijn blokjesbuik goed te zien was

en zijn benen spartelend in de lucht. De Machine had het prachtig gevonden. Day, Jikke en Reshma hadden gejoeld en op hun vingers gefloten. Roeslan, Arjun en de rest van de jongens hadden vanaf hun barkrukken aanmoedigingen gebruld.

‘Lekker bezig, Cedje!’

‘Gaat goed in die sportschool!’

Sommige dingen veranderen nooit.

Van Deef en ik zaten op een hoek van de bar. We hadden zo’n beetje half naar Cedric gekeken, maar waren gewoon doorgegaan met ons gesprek. Hem aanmoedigen deden we allang niet meer. Dat was nergens voor nodig, want Cedric pakte toch wel het podium. Op school, in De Perenboom en natuurlijk ook in Albufeira, waar we met zijn allen op vakantie waren geweest.

Van Deef en ik waren mentaal nog lang niet klaar voor een nieuw schooljaar en we dronken onze biertjes terwijl we tegen elkaar aan zaten te moppen.

‘Serieus, ik trek het gewoon niet meer,’ zei ik. ‘Wéér opgehokt in zo’n stink-lokaal, wéér al die lessen moeten aanhoren, terwijl ik zeker weet dat ik minstens driekwart ervan nooit ga gebruiken...’

‘Wéér elke dag om zeven uur je nest uit. Wéér dat eeuwige gezeik over je telefoon en je laptop en je huiswerk...’ zuchtte Van Deef.

Ik maakte een moedeloos handgebaar. ‘Dat kinderlijke gedoe. Die regeltjes. Ik ben er zó klaar mee.’

Naast ons klonk een oorverdovend applaus. Cedric stond nog steeds op de bar, maar nu wel weer op zijn voeten. Hij boog nog een keer links en rechts naar zijn publiek en pakte een biertje aan van Alex, de vaste barman van De Perenboom. Toen liep hij onze kant op, liet zich met glas en al van de bar af glijden, pakte een kruk en schoof bij ons aan.

‘We zitten te treuren over onze verloren zomer,’ zei ik tegen Cedje.

‘...en ons af te vragen hoe we het nog een héél fokking jaar gaan volhouden op dat veredelde kinderdagverblijf,’ zei Van Deef.

Cedric knikte.

‘Likewise, hoor. Ik zou het liefst morgen weer naar Albu vliegen voor een tweede ronde.’

‘Ik denk dat Albu nog aan het bijkomen is van ronde één,’ zei ik, en Van Deef grinnikte zachtjes.

Cedric trok een onschuldig gezicht, maar zijn ogen glinsterden.

Een mini-film van onze vakantie flitste voorbij in mijn hoofd: Cedric op de bar, Cedric achter de dj-booth, Cedric die hardnekkige pogingen deed om een van de vrouwelijke *bouncers* van de Kiss Club te versieren, Cedric die besloten had dat hij alle lantarenpalen van de Strip wilde beklimmen. En ook: onze groep van elf hossend op de climax van een dj-set, de beats van de muziek die je voelde tot in je buik, het plakkerige schuim van de *foam party*, de zware stem van Day die overal bovenuit klonk, Van Deef die altijd als eerste wakker was en zorgde voor koffie en gebakken eieren voor iedereen, en daarna met zijn allen uitbrakken op het strand.

Zee, zon, zomer... en nu was het allemaal voorbij.

‘Moessie zei vanmiddag dat hij wel weer zin had om te beginnen,’ zei Van Deef.

‘Moessie is gek in zijn hoofd,’ mopperde ik.

‘Moessie is saai aan het worden,’ zei Cedric, maar ik wist dat hij dat maar half meende.

Mustafa was de vierde man van ons broederschap en het cement van onze groep. Ik ken niemand die zo sociaal is als hij. Die jongen lult letterlijk tegen alles en iedereen: van de überstrenge natuurkundedocent tot de meest hoofdpijnopwekkende types uit onze klas.

‘Meneer Goedhart is best aardig, hoor,’ kon hij dan zeggen. ‘En wisten jullie dat hij vliegtuigspotter is? Hij gaat bijna elk weekend naar Schiphol.’

Like... who cares? Waarom zou je dingen willen weten over een saaie man die saai lesgeeft?

Maar dat is dus Moessie. Hij was niet meegegaan naar Albu, want hij was de hele zomer bij zijn familie in Turkije geweest. En sowieso zijn zuipvakanties niets voor hem, want Moessie drinkt geen alcohol. In De Perenboom kwam hij ook nauwelijks, maar als we afspraken bij Van Deef of gingen chillen aan de oever van de rivier was hij er altijd bij.

Cedric nam een slok van zijn biertje en veegde wat zweet van zijn voorhoofd. ‘Ik heb nagedacht,’ zei hij.

Van Deef en ik wisselden een semi-bezorgde blik uit, want Cedje denkt niet na.

Nooit.

‘Wat?’ vroeg hij, want hij zag hoe we naar elkaar keken.

‘Nagedacht?’ vroeg ik. ‘Net zeker, toen je je stond uit te sloven op de bar?’ Cedric lachte zachtjes. ‘Eerder al,’ zei hij toen.

Van Deef trok één wenkbrauw omhoog. Door het licht van de kroeg leek zijn haar extra rood. ‘Ben je ziek?’ vroeg hij.

‘Hoezo?’ Een grote grijns nam Cedrics gezicht over. ‘Omdat ik heb nagedacht?’

Van Deef en ik keken elkaar nog eens aan en knikten toen allebei.

Cedric schudde zijn hoofd, een twinkel in zijn ogen. ‘Nee joh!’ zei hij. ‘Ik heb gewoon een goed idee. Luister!’

2

Moessie en Van Deef zijn mijn vrienden, heel goede zelfs. En met de mensen van De Machine heb ik legendarische stapavonden en epische vakanties beleefd. Maar met Cedric is het anders. Cedric is mijn bondgenoot, mijn *partner in crime*, de allerbeste vriend die ik ooit in mijn leven heb gehad. En het had zomaar gekund dat we elkaar nooit waren tegengekomen.

Ik woonde tot mijn twaalfde in een andere stad en zou eigenlijk daar naar de brugklas gaan. Maar mijn moeder kreeg een nieuwe baan en mijn vader kon worden overgeplaatst. We gingen verhuizen en dat betekende dus ook nieuwe scholen voor mijn zusje Sophie, die vijf jaar jonger is en geobsedeerd door pony's en karaoke, en mij. Ik was *pissed off* natuurlijk. En ik probeerde zo lang mogelijk te doen alsof die ellendige verhuizing helemaal nooit ging gebeuren. Maar natuurlijk kwam het moment dat ik er niet meer omheen kon.

De allereerste keer dat ik Cedric zag, was op de kennismakingsmiddag voor nieuwe brugklassers. We waren nog niet eens verhuisd en dus had mijn vader me met de auto afgezet. Daar stond ik dan, in mijn uppie op het wildvreemde schoolplein. Ik herinner me de zee van fietsen, de scooters en fatbikes die voorbijzoefden.

Met lood in mijn sneakers was ik naar de ingang gelopen.

‘Je kunt je jas ophangen in de aula,’ zei een mevrouw in de hal die een keycord droeg waarop ik het logo van de school herkende. ‘En daar is ook iemand die je zal zeggen in welk lokaal je je mentor kunt vinden.’

Ze wees welke kant ik op moest en nog voor ik de aula in liep, kwam er al een hoop gejoel en geschreeuw mijn kant op.

‘Woehoe...!’

‘Zestien... zeventien... achttien...!’

‘Gozer! Je moet meedoen aan de Olympische Spelen!’

Ik herinner me dat ik naar binnen stapte. De vloer van de aula was oranje en er stonden genoeg stoelen voor zeker twee keer mijn hele basisschool. Rechts naast de toegangsdeuren zag ik vier mobiele kapstokken. De voorste twee hingen vol met jassen, de achterste twee waren nog half leeg en werden op hun plek gehouden door een paar jongens, terwijl een klein gastje met donker haar ertussen heen en weer slingerde als een atleet die een brugoefening doet. Een groepje van vijf kinderen stond toe te kijken.

‘Drieëntwintig... vierentwintig... vijfentwintig...!’ telden ze bij elke slinger die hij maakte.

‘Tijd voor de afsprong,’ riep de jongen. ‘Zal ik een salto doen?’

‘Jaaa!’ gilte zijn publiek.

‘Hé!’ klonk een lage stem achter me. ‘Hou daar eens héél snel mee op!’

Een docent was langs me geglipt en had zich naar de kapstokken gehaast, maar de jongen ging zo op in zijn act dat hij daar niets van merkte. En zijn fans ook al niet.

‘Ce-dric, Ce-dric, Ce-dric!’ joelde het publiek.

Ademloos volgde ik zijn bewegingen.

De jongen slingerde hoger... hoger... nog hoger.... en toen zwaaide hij zijn benen de lucht in, maakte een vliegensvlugge salto en kwam keurig op zijn voeten terecht.

Die leraar kon roepen wat hij wilde, maar hij kwam niet boven het geschreeuw en geklap uit. De jongen maakte buigingen naar iedereen die stond toe te kijken. Ook naar mij.

Dat was mijn eerste ontmoeting met Cedric.

3

Fast forward naar ons examenjaar en terug naar de aula, waar we eindelijk bij het einde van de toespraak waren beland.